

Capitolul 1

Muzica răsuna puternic din boxele amplasate în clubul în care se afla Denisa. Ritmul muzicii era amețitor, iar ea avea de gând să se distreze în noaptea aceea, mai mult ca oricând, doar sărbătorește reușita obținerii licenței cu nota zece. Nu a mai ieșit de ceva vreme din casă, din cauza programului încărcat de la facultate. Noroc că s-a lăsat convinsă de Andra, prietena ei din copilărie, să vină să se destindă puțin.

Ieșirea din noaptea aceea era un fel de evadare din cotidian, unul atât de frumos dacă nu ar fi existat insistențele părinților ei de a-i găsi un soț. În special, mama ei părea să fie determinată în acest sens însă ea nici nu voia să audă de așa ceva. Era încă tânără, tocmai își dăduse licența în canto și visa la o carieră artistică în industria muzicală, deși nu a avut parte de sprijinul moral pe care l-a așteptat din partea părinților.

În timp ce dansa, rememora nemulțumirea vădită exprimată de aceștia cu privire la domeniul ales de ea însă în urma multor insistențe, Denisa i-a convins să o lase să-și urmeze calea dorită. A scuturat ușor din cap, dorindu-și să alunge gândurile triste. Voia să se concentreze numai asupra a ceea ce își dorea cu adevărat: să cânte și să transmită astfel sentimentele din inima ei.

A privit-o cu drag pe Andra, care dansa lângă ea, dar și pe Răzvan, prietenul acesteia, care o îmbrățișa și o conducea în actul acela artistic, stârnindu-i zâmbetul. Îi plăcea să-i vadă împreună, fiindcă se

potriveau perfect. Și-a amintit, zâmbitoare, cum s-au cunoscut prietenii ei, acum trei ani, la începutul studiilor. Răzvan studia saxofonul, în cadrul specializării muzică instrumentală, și toți trei aveau cursuri comune, astfel încât, până la debutul unei relații între cei doi nu a mai fost decât un pas.

La un moment dat, prietenii ei au plecat de pe ringul de dans, iar ea a rămas singura care dansa din micul ei grup. A închis ochii și s-a lăsat în voia muzicii, care era un fel de terapie pentru ea. De mică i-a plăcut să cânte, pe oriunde avea ocazia, dar și să asculte muzică, precum și să analizeze versurile și să-și exprime opinia dacă videoclipul unei piese se potrivea cu melodia și versurile. Uneori, i se părea că existau atâtea discrepanțe între acestea însă, până la urmă, cel mai important era mesajul transmis de piesa respectivă, iar dacă rezona cu acesta, atunci era mulțumită.

O atingere străină a făcut-o să deschidă ochii și să-l privească furioasă pe cel care și-a permis să o ia în brațe, din senin.

— Ce fată frumoasă avem aici! Ce ai spune dacă ai dansa cu mine? a întrebat-o necunoscutul, un tânăr care părea să fie beat și, în mod sigur, nepoliticos, mai ales pentru că a și prins-o de mână.

Denisa l-a privit încruntată și s-a pregătit să-i răspundă pe măsură, dar și să se desprindă de acesta însă el a oprit-o.

— Nu vreau să dansez cu tine... nu te cunosc și nu mă interesează oferta ta.

— Cine a spus că ai de ales? Putem chiar să plecăm de aici și să ne distrăm singuri, i-a zis tânărul, strângând-o tot mai puternic în brațe, spre indignarea ei crescândă.

— Mi se pare că domnișoara a zis nu! Nu stai bine cu auzul sau care e problema? a intervenit un alt tânăr, apropiindu-se de ei.

I-a pus mâna pe umăr intrusului deranjant și l-a luat de lângă ea.

Denisa a rămas pe loc și a privit surprinsă incidentul care avea loc în fața ochilor ei: cel de-al doilea tânăr tocmai îi luase apărarea, iar acest lucru o bucura.

— Ce te bagi tu? E treaba mea ce fac cu ea! Lasă-ne în pace sau... i-a spus tânărul recalcitrant și furios.

— Sau ce? Dacă nu pleci chiar acum, te dau afară din club, să știi, i-a zis tânărul salvator, privindu-l cu ostilitate.

— Aș vrea s-o văd și pe asta! Știi cu cine ai de-a face și cine sunt părinții mei?! l-a întrebat intrusul, cu furie, aproape clătinându-se pe picioare, din cauza efortului de a-și menține echilibrul.

— Bine, tu ai vrut-o... Ieși de aici! i-a cerut cel care părea să lucreze ca gardă de corp în clubul acela.

Denisa i-a urmărit cu privirea, în timp ce salvatorul ei îl ducea pe intrus spre ieșire. La un moment dat însă intrusul s-a oprit și a încercat să-l lovească, iar tânărul a ripostat, lovindu-l în față. Intrusul a căzut la pământ, iar, imediat, în jurul lui s-au adunat alți doi tineri, care păreau să fie amicii lui.

— Luați-l de aici până nu mă enervez și mai tare din cauza lui! le-a cerut tânărul pe un ton tăios, care nu admitea contraziceri.

Amicii intrusului l-au scos pe prietenul lor de acolo și au plecat, spre ușurarea Denisei, care se afla tot în mijlocul ringului.

Denisa l-a văzut pe tânărul salvator venind spre locul în care ea era, iar când a ajuns în fața ei, și-a dat seama că, fără voia ei, îl studia, oarecum. Tânărul era brunet, frumos, înalt și avea ochii căprui. Purta un costum care îi punea în evidență statura athletică și corpul bine lucrat. Totul părea impecabil la el, în afară de cravata care, în urma incidentului de mai devreme, nu îi mai stătea așezată cum trebuie la locul ei.

— Ești bine? a întrebat-o el, privind-o preocupat, în timp ce, cu un gest rapid, și-a aranjat cravata.

— Da, acum da... Mulțumesc! i-a răspuns ea, cli-pind de câteva ori în plus, pentru a-și ascunde jena.

— Nu ai pentru ce, asta mi-e meseria. În plus, urăsc să văd tipi din ăștia, ca cel de mai devreme, i-a zis el surâzând, lucru care a făcut-o să-l privească ușor tensionată.

— Da, și eu... sunt groaznici, dar au impresia că sunt grozavi... dezgustător... și nu l-am provocat... i-a spus ea, simțind o altfel de încordare, în timp ce îl privea.

— Știu, am văzut. Așa e. Trebuie să ai grijă, nu se știe niciodată peste cine poți să dai. Eu plec acum, sunt de serviciu în noaptea asta. Îți doresc o noapte frumoasă și relaxantă...

— Denisa Ionescu mă numesc... i-a zis ea, surâzând din politețe, întinzându-i mâna. Merita, cel puțin, să fie tratat cu amabilitate, după gestul frumos pe care l-a făcut pentru ea mai devreme.

— Darius Sorescu... i-a spus el, zâmbind, luându-i mâna într-a lui pentru câteva secunde.

— Îmi pare bine!

— Și mie! i-a zis el, mângâindu-i ușor degetele, înainte de a-i elibera mâna.

— Mulțumesc încă o dată... prietenii mei... nu știu unde au dispărut deodată...

— Pentru puțin! i-a spus el, zâmbind, făcând ca două gropițe să apară pe obrajii lui, lucru care ei i s-a părut drăguț.

— Denisa! Am venit! Am fost până afară. Ești bine? a întrebat-o Andra, îmbrățișând-o.

— Da! a zis ea, zâmbind peste umăr, intersectându-și privirea cu a lui Darius.

— Ești în regulă, nu? Trebuia să mă chemi, i-aș fi zis eu vreo două cretinului ăluia, i-a zis Răzvan, preocupat.

— Da, sunt. Datorită lui...

— Ei bine, acum că au venit prietenii tăi, eu chiar trebuie să plec. Distracție plăcută în continuare! le-a urat el zâmbitor, iar apoi a plecat.

— Denisa! Hei, de ce ai rămas așa, visătoare? a întrebat Andra, zâmbind, privindu-l apoi complice pe Răzvan.

— Nu e nimic...

— De vreo două minute te uiți în direcția celui care a plecat mai devreme. Cine e?